

Siết tay

Đã sáu năm cô và anh không gặp nhau. Cô không thích anh như trước nữa.
Nhưng cũng không quên đã thích anh như thế nào.

1.

Cô là bạn thân nhất của anh. Cô biết. Trước giờ vẫn vậy.

Anh là người cô yêu nhất. Trước giờ vẫn vậy. Anh cũng biết.

Anh và cô quen chung một người bạn. Cậu bạn thân cùng lớp với anh, và cùng tiểu học với cô. Ba người cùng trường, hai lớp cạnh nhau.

Cô gặp anh lần đầu trong lớp học thêm tiếng Anh, gặp người bạn cũ và gặp anh. Dù xếp chỗ từ trước, tới một ngày cô cũng được ngồi cạnh anh.

Khi đó, cô và anh mười bốn tuổi.

2.

Nhà cô và người bạn chung ở gần nhau. Đi bộ ba phút là tới.

Nhà anh xa tí. Lúc nào hẹn anh cũng phải đạp xe.

Ba người gặp nhau, đánh bóng bàn và nói chuyện.

Cô hiếu động, kể chuyện say sưa. Cậu bạn vui tính, và hiền. Còn anh ít nói, chỉ hay cười.

Cô hay nói chuyện với cậu bạn khi chờ anh đến. Và gọi điện cho anh vào lúc nửa đêm.

3.

Cuối cấp hai, lớp học thêm cũng hết. Cô với cậu bạn thi thoảng về cùng nhau. Anh đi ngược hướng.

Cô rủ anh học thêm lớp luyện thi. Trời mưa, anh lao đi mua hai tấm áo mưa giấy. Một cho cô, một cho anh. Và đạp xe ngược đường cùng cô về. Cử chỉ quan tâm đơn giản, cậu bạn lúc nào cũng dịu dàng như thế. Nhưng anh khác. Cô biết anh đã vượt qua ranh giới lạnh lùng cố hữu.

Cô biết tình cảm của cô đã không có đường quay lại.

Cô và anh vào hai trường chuyên của thành phố. Cậu bạn vào một trường công lập. Những buổi bóng bàn thừa dẫu. Cô chuyển sang chơi bóng rổ. Cậu bạn hưởng ứng. Anh thi thoảng đập bóng, và tách mình vào thế giới riêng.

4.

Cô bảo cô thích anh. Rất nhiều. Anh không nói gì.

Cô vẫn thi thoảng gọi cho anh vào nửa đêm. Anh vẫn kiên nhẫn cầm ống nghe. Và ghi nhớ.

Có lần cô gọi điện cho anh, giọng gần như vỡ, hỏi anh tại sao. Anh không nói gì. Sau cùng chỉ buột ra lời xin lỗi nhẹ bằng.

Sau hôm đó, cô không gọi cho anh nữa. Giờ cô khóc, cũng chỉ có một mình.

Cô là người bạn gái duy nhất anh chơi, anh nói chuyện. Nhưng cô không hiểu tại sao.

5.

Năm thứ hai trung học, anh bảo anh sẽ đi Mỹ.

Giáng sinh năm đó, cô chờ anh ở chỗ cũ. Cậu bạn đi ngang qua, thấy cô ngồi đó, chỉ xoa đầu và cười hiền, rồi đi mất. Anh đến, bình thản như cái lạnh ngăn đá, nhận quà của cô. Cô biết mình không còn cơ hội nữa.

Cô biết cô sẽ không bao giờ thích nước Mỹ.

Anh đi đầu năm, cô vẫn gửi thư đều đặn, cố gắng lấp chỗ trống thói quen gọi điện cho anh. Thi thoảng cô vẫn đi ra chỗ hẹn cũ, mong chờ ai đó, hoặc hình dung khung cảnh kí ức dễ chịu. Cậu bạn thắng hoặc xuất hiện với những cây nến tự làm, ấm sức, thơm nức. Cô thích nến từ đó.

6.

Cô quyết định đi du học. Vùi đầu vào đồng tài liệu. Anh bên kia cũng hối hả nộp đơn vào các trường. Bài luận xin nhập học, chủ đề viết về người gây ảnh hưởng lên bản thân nhiều nhất, anh chọn cô. Đọc bài viết của anh vào giữa trưa, cô thấy vui. Nửa đêm đọc lại, cô bật khóc.

Cô được học bổng đi Nhật, anh được nhận vào một trường có tiếng. Hè năm đó, anh về. Hai người gặp nhau ở phòng của cậu bạn. Anh mặc chiếc áo cũ, tặng cô một chiếc chuông gió chuồn chuồn bằng thủy tinh mua ở bên kia. Im lặng kéo dài. Cô những muốn hỏi và nói với anh rất nhiều, nhưng mọi thứ không thoát ra được. Cô biết sau ngày hôm nay, ba người sẽ đi ba đường khác nhau. Gặp lại cũng chỉ trông mong vào sự tình cờ.

Trước khi anh bay, cô bảo muốn nghe giọng anh qua điện thoại. Anh gọi cho cô, cô chỉ cười và thở phào nhẹ nhõm. Cô bảo cô muốn nắm tay anh một lần. Anh và cô cũng không có ảnh chụp chung. Đến khi dập máy, cô lại khóc.

7.

Một năm sau. Anh và cô về nghỉ hè. Lịch học khác nhau, lúc cô về thì chỉ còn một tuần nữa anh đi. Anh muốn gặp cô, nhưng cô lắc đầu qua ổng nghe. Cô biết, chỉ cần nhìn thấy anh lần nữa, cô sẽ lại rơi vào vòng xoáy bất lực ấy. Lúc nào cô cũng ở trên bờ vực, một cử chỉ của anh cũng đủ kéo cô xuống, và anh không bao giờ yêu cô. Dù cô luôn nhận thức như thế, nhưng cô không cứu mình được. Chỉ cần gặp anh.

Ngày cuối cùng anh ở Hà Nội, cô gọi điện trước khi chìm vào giấc ngủ hiếm hoi giữa ngày, bảo hãy gặp nhau đi. Anh lao đến và cô không nghe thấy. Anh chờ và cô không biết. Lúc cô choàng tỉnh, anh đã đi mất. Có lẽ đây là cơ hội cho cô, để quên anh. Hay đúng hơn, để quên đã từng thích anh nhiều như thế nào.

Cậu bạn xuất hiện sau khi anh bay. Đi dạo với cô từng tối, dắt tay cô qua những dãy phố. Tay cô nắm gọn trong tay cậu. Đôi khi cô buồn, cậu dang tay ôm cô và cười hiền.

Cậu hỏi cô làm bạn gái cậu nhé. Cô gật đầu.

Cô kể cho anh, anh chỉ cười. Lúc đó cô mới nhận ra, anh đã biết từ lâu.

8.

Anh không về Việt Nam lần nào nữa.

Cô về vào dịp Tết, gặp lại cậu bạn. Tình cảm hồi hợt như chưa từng có. Cậu đến nhà cô với ly thủy tinh nuôi cá trong veo, xếp cát ở từng bờ biển cậu đã đi. Cô nói lời chia tay bình thản. Cậu ra về, để lại khối thủy tinh. Cậu dịu dàng quá, dịu dàng đến mức cô chỉ biết xin lỗi. Nhưng cô không khóc. Cậu chưa bao giờ làm cô phải khóc. Như anh.

Cô quay lại Nhật, hẹn hò vài người. Nhưng cô nhận ra, cô chỉ tìm kiếm anh trong những người lạ. Từ dáng gầy, kính gọng mỏng, mái tóc bù xù hay những bản nhạc anh nghe. Hay cả từ tiếng chuông gió treo nơi cửa balcony. Anh cứ định hình trong ý niệm về một người thương yêu như thế.

Cô vẫn đòi anh gửi thiệp sinh nhật. Anh chẳng bao giờ chối từ.

Anh bảo cô không cần gửi postcard cho anh nữa. Điều này thì cô không làm được.

9.

Năm cuối cùng đại học, trước kì tốt nghiệp, cô quyết định đi châu Âu.

Anh đã có bằng được mấy tháng, đang đi xin việc và sống bằng công việc nghiên cứu bán thời gian.

Cô bay sáng sớm từ Hàn, đêm ở sauna không ngủ được, cô nhận được tin nhắn của anh. Anh bảo anh buồn quá. Anh thích một bạn ở nhà anh đang ở nhờ. Bạn đó ở với một cậu bạn gay. Một ngày anh nhận ra anh ghen với cậu bạn kia, anh biết anh thích người đó mất rồi. Sau bao nhiêu lâu, anh vẫn chỉ biết tìm đến cô. Dù tìm cô cũng biết đang vỡ, nhưng cô vẫn nói chuyện với anh. Cả chuyến đi kéo dài gần hai tháng, mỗi sáng tỉnh dậy một nơi, cô vẫn nói chuyện với anh đầu tiên. Không ai nhắc đến cậu bạn nữa.

Cô mừng vì cô và anh vẫn còn kết nối với nhau.

Anh ngỏ lời, và bị từ chối. Anh chuyển sang bang khác, khép kín và ít nói hơn. Cô không hỏi chuyện, nhưng vẫn bảo anh cập nhật địa chỉ. Và viết cho anh.

10.

Tốt nghiệp xong, cô về Việt Nam. Gặp lại cậu bạn.

Hai người nói chuyện xã giao, đặt ra vài việc làm chung. Nhưng cô lại rút ra khỏi đó. Cậu bạn không xuất hiện thêm nữa.

Cô đổi việc liên tục. Có quan hệ thân thiết với vài người. Nhưng cảm giác mắt kẹt vẫn tắc lại đâu đó. Cô làm hồ sơ xin đi học thạc sĩ. Kể với anh, anh chỉ tỏ chút ngạc nhiên, rồi gật đầu. Anh ở chung nhà với mấy đứa bạn thân. Việc làm không ổn định. Nhưng anh vẫn còn visa, và xe mua để du lịch.

Đã sáu năm cô và anh không gặp nhau. Cô không thích anh như trước nữa. Nhưng cũng không quên đã thích anh như thế nào.

11.

Cô sang Đức, học hai năm. Ở với cậu bạn trai quen từ lúc ở nhà.

Cô thì thoảng kể chuyện tình cảm với anh. Như người bạn thân nhất. Anh vẫn không thích ai sau lần bị từ chối đó.

Mùa hè, cô hỏi anh địa chỉ để gửi thư. Anh bảo anh sẽ về Việt Nam. Không ở Mỹ nữa.

Đột nhiên, Việt Nam với cô trở thành điều xa vời.

Cô tự hỏi liệu anh có nhớ cô không. Chợt nhận ra hồi xưa bé quá, chỉ chơi ở một chỗ. Anh không quay lại đó. Hà Nội thênh thang, anh nhớ cô để làm gì cơ chứ.

12.

Hết chương trình học, cô về. Một mình.

Cô gặp lại anh ở một quán nhỏ cô thích, và giờ là quán anh thích. Anh đang làm cho một công ty công nghệ lớn. Tóc thôi bù xù, nhưng đôi mắt vẫn hiền, miệng vẫn ít nói, chỉ cười đôi lúc. Tim cô lại nhói lên.

Anh hỏi cô định làm gì. Cô lắc đầu không biết. Trong đầu cô chỉ đặc chuyện quá khứ.

Trước khi ra về, cô hỏi cô nắm tay anh được không. Anh đưa bàn tay ra, nhìn cô ấm áp.

Lần đầu tiên.

Anh là người cô yêu nhất. Trước giờ vẫn thế. Cô biết.

Nhưng có thể anh không biết.

13.

Cô bảo rằng, cô đã không để cho anh đi được, vì cô chưa từng nắm giữ anh một lần.

Nếu được siết tay anh một lần, rồi buông tay ra, có lẽ cô sẽ không hỏi tại sao nữa.

Cô là người bạn thân nhất của anh. Trước giờ vẫn thế.

Nhưng đúng khoảnh khắc tay cô dần dần rút khỏi lòng bàn tay anh, không khí mát lan dần từ cổ tay lên, anh chợt nhận ra, nếu buông tay, có thể anh sẽ mất cô mãi mãi. Theo mọi nghĩa.

Cảm giác nuối tiếc ấy làm anh hoảng sợ. Tại sao sau bao nhiêu năm, hôm nay mới là lần đầu tiên anh nắm tay cô, và nó đến quá nhanh và đi quá chóng, khiến anh không kịp đối diện với tình cảm của mình.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình có rung động với cô. Vì thế anh hoảng sợ.

Hoặc lúc cô nói cô thích anh, anh chưa từng biết thích là gì. Lúc anh biết rung động, thì chạm va đã là với người khác.

Nhưng dù gì, bằng đi chừng ấy năm, giờ đây anh đang tiếc nuối. Và sợ mất cô hơn bao giờ hết.

“Nắm tay mình lần nữa, được không?,,